

In het holst van de nacht is Lucy wakker.
Ze staart naar de streep van licht bij de deur.
De hele kamer wacht roerloos tot de dag weer begint.
Lucy zucht. Was het maar ochtend.

Het is zo stil...

Maar dan ritselt het gordijn.
Koude lucht strijkt langs haar wang.
Met een tik valt de deur dicht...

Nu is het pikdonker in de kamer.
'Hè hè, eindelijk ruimte,' zegt een opgewekte stem.
Lucy schrikt. Wie zei dat?
Vliegensvlug doet ze het licht aan.

‘W... wie is daar?’

‘Ik ben het, hier, onder je bed.’

Een monster, denkt Lucy, er zit een monster onder mijn bed!

‘Lucy, het is hier nogal krap. Kan je alsjeblieft het licht weer uitdoen?’

Het licht uit? Ze peinst er niet over!

‘Hoe... hoe weet je dat ik Lucy heet?’

‘O, ik ken je al wat langer dan vandaag. Jouw beer heet Watje en dat is je lievelingspyjama.’

Lucy drukt Watje stevig tegen zich aan.

‘Je hoeft niet bang te zijn. Er is hier verder niemand. Kijk zelf maar. En monsters bestaan niet, dat weet je toch.’

‘Waar ben je dan? Ik zie je niet. Het is donker.’

‘Aha, juist! *Donker* is de naam. Als je me echt wil zien, moet je het licht uitdoen.’

‘Waarom?’

‘Omdat dit maar een pietepeuterig klein stuk van me is. Ik kan toch ook niet aan jouw teen zien wie jij bent?’

Lucy aarzelt.

‘En als je wil dat ik wegga, doe je gewoon het licht weer aan.’

Goed dan. Lucy knipt de lamp uit.